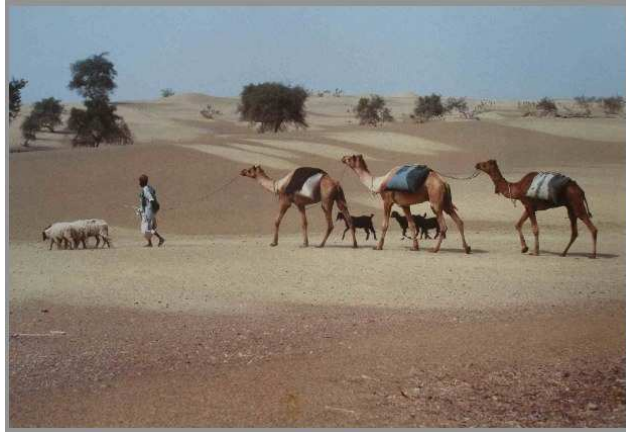

MUHÀMMAD. *Una sola tribu*

-Teresa Guardans¹-

Fa molts anys, a les llunyanes terres d'Aràbia, un noi, Muhàmmad, pasturava les ovelles del seu oncle Abu Tàlib. Muhàmmad havia nascut vers l'any 570 a la Meca, una ciutat que es troba a les muntanyes que voregen el Mar Roig, en una zona de pas per a les caravanes de mercaderies. Com la majoria de les ciutats d'aquell temps, els carrers de la Meca eren estrets i s'aixecava molta pols terrosa amb el pas dels animals i les persones.

La gent hi anava a vendre i a comprar, hi havia molt moviment, però el que feia de la Meca una ciutat especial era la *Ka'bah*. Aquest era el nom del temple que es trobava a la plaça principal de la ciutat on els viatgers vinguts d'arreu adoraven els seus déus.

Ka'bah significa "cub" i aquesta era (i és) la forma d'aquell temple, una construcció quadrada de quinze metres d'alçada, reconstruïda diverses vegades que, segons explica la tradició transmesa de pares a fills, havia aixecat el patriarca Abraham amb l'ajut del seu fill Ismael per ajudar a recordar Déu. Amb el pas del temps, cada tribu creia en més déus i en més esperits protectors i la *Ka'bah* servia per a guardar el record de tots ells.

Per totes les terres d'Aràbia era costum dirigir-se cap a la Meca i el seu temple quadrat per a adorar els déus (fins a 360 déus!) que protegien les diverses tribus.

---

¹ text publicat a: Teresa Guardans. *Les religions, cinc Claus*. Barcelona, Octaedro, 2007.

Tribus? Sí. En aquell temps, per la gent d'Aràbia el més important no era si havies nascut en un lloc o en un altre, si eres d'aquest país o d'aquell. El que comptava era en quina família havies nascut. Acostuma a ser així entre els pobles nòmades que viuen buscant pastures pels ramats o llocs de cacera i que s'han d'anar traslladant, ara aquí ara allà. Les fronteres que compten no són les que separen territoris, sinó les que identifiquen els grans grups familiars i marquen els límits entre "els de dins i els de fora" de la tribu. Són fronteres de sang, de llinatge. Tots els parents d'una família, avis, germans, pares, cosins i parents llunyans, tots constitueixen com una sola gran família: és el que anomenem "tribu". Com que cada tribu agrupava molta, molta gent, les famílies de parentiu més pròxim formaven clans. A cada tribu hi havia, doncs, diversos clans, i a cada clan vàries famílies.

Gent de totes les tribus anaven fins La Meca per comerciar i pregar, però la tribu més important entre els habitants de la ciutat era la dels Quraixites i molt especialment, el clan dels Omeies. La família de Muhàmmad pertanyia a un altre dels clans de la tribu Quraixita, el dels Hachim, el clan que vigilava i tenia cura del Zem Zem, la font sagrada de la ciutat.

El pare de Muhàmmad va morir en una lluita unes setmanes abans de que ell nasqués. Quan només tenia sis anys, va morir també la seva mare. Muhàmmad es va quedar a viure primer amb l'avi i, quan va ser una mica més gran, a casa del seu oncle Abu Tàlib, a les muntanyes, lluny de la ciutat. El noi ajudava l'oncle amb els ramats. De tant caminar per les muntanyes va aprendre a reconèixer i interpretar la direcció de cada vent. Va aprendre a llegir els núvols i els moviments dels estels, i també els noms de tots els ocells dels cels, i a trobar tota mena de plantes. Coneixia cada racó on es podia trobar aigua, encara que fos un oasi ben petit o un invisible corrent subterrani.

Van passar els anys i aquell jove pastor va créixer i, gràcies a tot allò que sabia, es va convertir en un dels millors guies de caravanes de la regió. Quan algú havia de transportar els seus béns en camells, travessant els deserts, buscava a Muhàmmad per a que dirigís l'expedició. S'havia guanyat el sobrenom d'*Amin*, que vol dir el fidel, aquell en qui pots confiar. Entre les caravanes que guiava hi havia les de Khadidja una vídua que, des que va morir el seu marit, es va fer càrrec tota sola del comerç i l'administració de les propietats. Khadidja va trobar un gran ajut en el bon seny i criteri d'aquell home jove i el va fer soci dels seus negocis. Després es va casar amb ell, i del matrimoni nasqueren tres nens que van morir petits i quatre nenes. Muhàmmad i Khadidja ho compartien tot i van viure vint-i-dos anys molt units, amb les seves filles, fins la mort de Khadidja.

La feina no impedia a Muhàmmad passar llargues estones de solitud a les muntanyes, o sota els estels de la nit, com quan era un jove pastor. Quan era un noi i tenia cura dels ramats, tenia tot el temps per a pensar. Havia après a escoltar quan sembla que no se sent res. A escoltar des de dins, des d'aquell fons on s'aprenen veritats amb paraules i sense paraules. Molt especialment a les nits, sota aquell mantell estelat que embolcalla la terra, de vegades el cor de Muhàmmad s'eixamplava com si hagués d'esclatar. I Muhàmmad sabia que no

havia de témer res, que el gran misteri del món tenia cura d'ell. Allà, sota aquella immensitat estelada, sentint a prop l'escalfor dels camells i les ovelles, i les veus dels vents de la nit, la *Ka'bah* i tots els seus déus li semblaven una cosa molt petita.

N'hi havia un altre, molt més gran, que era per tot arreu. N'estava segur.

No tenia un nom, però Muhàmmad prou que el sentia, a prop i lluny. Tampoc tenia forma, però el podia notar en qualsevol forma. De vegades, quan vigilava els ramats, li semblava com si algú més estès vigilant, als ramats i a ell, prenent cura de tot. "És Ell -pensava Muhàmmad-, el gran misteri del món. D'Ell van donar testimoni, en els temps antics, Abraham i Moisès, Isaïes i Jesús. És d'Ell de qui parlaven tots els profetes. És Ell, l'Únic Déu". I Muhàmmad buscava estones per escoltar en el silenci, per a comprendre més i més tot allò que anava descobrint.

Quan es va fer gran no es va oblidar d'escoltar per dins. Al contrari. Com més coses veia i sentia per fora més necessitat en tenia. Cada any s'organitzava les feines per tal de poder dedicar quatre setmanes, un mes, només a això, a escoltar per dins, sense haver-se d'ocupar de caravanes ni de res. Durant aquest temps vivia retirat en una cova que hi ha al mont Hira, no gaire lluny de la Meca. Cada dia que passava, més segur estava que alguna cosa havia de fer per a recordar als seus les paraules dels antics profetes. Una nit del novè més de l'any, aquell que s'anomena Ramadà, en el retir a la cova del mont Hira, en el seu cor va sentir molt clarament com si algú li digués:

"Muhàmmad, tu seràs la veu d'Ell, tu seràs el seu profeta".

Quan va passar això, tenia ja quaranta anys, però tot i així es va espantar molt. Explica la tradició que va tenir una visió en la que Gabriel, el missatger, li mostrava una seda amb paraules brodades per a que les llegís. "Jo no sé llegir" - va pensar Muhàmmad-. Ben poca gent sabia llegir en aquell temps, però això no va impedir que compregués molt bé les paraules que li mostrava el missatger.

*Parla en el seu Nom, parla d'Aquell que és infinitament generós, Ell ensenya. Tu recita!*².

Muhàmmad sabia que allò volia dir que no havia de témer, que les paraules ja vindrien. Molt agitat, va tornar cap a casa corrents. Li va explicar a Khadidja el que li havia passat i tots dos varen anar a visitar a un cosí cec, vellet i molt savi, que va ser el qui li va aclarir que devia tractar-se de Gabriel, el missatger. Això succeí cap a l'any 611.

Passaren uns mesos; Muhàmmad es mantenia meditatiu i alerta. "Els cels i la terra viuen en harmonia" -pensava-. "Les estacions s'alternen en pau. Entre els animals hi ha igualtat. El misteri del món és just i pacífic. Ell és just i està arreu. És la ignorància dels homes la que provoca les injustícies. Si els éssers humans poguessin comprendre, viuríem en harmonia com viuen en harmonia els milers d'estels dels cels. Si cadascú busqués menys el seu propi profit, les coses anirien millor. Però què hi puc fer, jo?"

Una nit, finalment, les seves preguntes començaren a trobar respostes. Era com si les respostes li arribessin de tot arreu, tan clares que no li quedaven dubtes. Mirava el món..., i comprenia. Sabia però, que no s'ho havia de guardar per ell. Ell havia de ser la veu, una veu que es fa sentir. Les Paraules necessiten una veu per a poder arribar als altres. No és que no tingués por, però havia de parlar, ho sabia. I, així, la gent va començar a sentir tot allò que se li havia revelat, que se li havia fet tan clar, a ell, als seus ulls, a la seva ment:

*Entre els cels i la terra, hi ha grans signes per aquells que vulguin pensar.
Si voleu comprendre, mireu i reflexioneu. Grans signes s'escampen per tot arreu,
això sí que són textos sagrats!*

*No és meravellosa la terra i els cels, els canvis successius de nit i de dia,
Com corre l'aigua, com corren les naus sobre la mar i els astres en els cels ?
No són una meravella els vents que ens porten pluges, mouen els núvols i fan
navegar els vaixells ?*

Mireu els seus signes i veureu com és l'Únic, el Clement, el Misericordiós. No us confongueu adorant imatges o pedres.

Estigueu atents als signes que s'escampen per tot arreu i comprendreu cap on heu de dirigir el vostre pensament i el vostre cor.

*Entre els homes i les dones va posar bondat i amor. Això sí que és un signe miraculós per a la gent que vol pensar.*³

Muhàmmad va parlar d'Ell als qui el volien escoltar. Tot allò que se li havia revelat, tot allò de que li havien parlat els signes dels cels i de la terra, allò que el seu cor havia sentit, ell ho transmetia amb paraules que tots poguessin comprendre. Què ensenyava? Que totes les persones són iguals, creades lliures per l'Únic, totes capaces d'escoltar en el propi interior. Entre Déu i els éssers humans no calen intermediaris, el que cal és afinar l'oïda i el cor. Va parlar del respecte que hi ha d'haver entre homes i dones, entre totes les persones. Va insistir en que tots havien de prendre cura de tots, sobretot havien de protegir

---

² paraules de la revelació inicial, recollides a la sura 96 de l'Alcorà

³ text basat en versicles de la sura 2, i 30,21

els més dèbils. Muhàmmad estimava a Aquell que És, el Compassiu, el Misericordiós, més que a cap altra cosa, més que a la seva vida, sabia que era per tot arreu. No hi havia res que no fos Ell:

Miris on miris veuràs el Rostre de Déu, d'Ell són l'Orient i l'Occident.

"És el Bo, el Compassiu, el Misericordiós" -deia Muhàmmad-; com un amor sense forma i amb totes les formes. No és invisible -ensenyava el Profeta-; tota realitat és el seu Rostre, tot parla d'Ell, tot ens revela els seus missatges. Observeu tanta perfecció i sabreu com és Ell. De fet, Ell és l'Únic, l'única realitat que existeix pel qui comprèn. Tot és Ell i tot és d'Ell. Així els parlava. Els éssers humans no podien continuar cecs, vivint fent mal i sense saber escoltar per dins. Muhàmmad sabia el que els havia de dir.

És que tothom havia oblidat el que havien ensenyat els antics profetes? Les persones havien de ser capaces de viure com si fossin una única gran família! No havien estat creats tots pel mateix Déu? Com no ocupar-se els uns dels altres? Com passar per alt les necessitats dels demés? Eren una única gran família, una sola tribu: units, els fills de Déu, l'Únic.

Fins aleshores, el costum era que cada tribu defensava els seus, s'ocupava de les vídues i dels nens que havien quedat orfes, però no dubtaven a barallar-se tribu contra tribu, de matar-se els uns als altres, per a quedar-se amb més territoris per als ramats, o per imposar la seva autoritat.

Res les unia. Muhàmmad, en canvi, els ensenyava que no era important a quina tribu pertanyien, que tots formaven una sola gran família, la *Ummah*: la unió de tots aquells que confiessin en la paraula de Muhàmmad, en l'Únic del que tant parlava. Tots eren d'Ell, tots formaven part d'una sola gran tribu i així calia protegir-se i ajudar-se els uns als altres.

La *Ummah* era la unió de tots aquells que volguessin viure amb el cor obert, buscant de seguir el camí de saviesa; la unió de tots aquells que volguessin estimar l'Únic, viure recordant-lo, ajudant-se i estimant-se entre ells. A la *Ummah* hi tindria lloc tothom, no només una tribu, o un poble, o els d'un país. A la *Ummah*, la comunió d'homes i dones lliures, hi cabien tots.

Aquestes coses que deia Muhàmmad no agradaven pas a tothom, és clar. No agradaven als que tenien cura de tota aquella quantitat de déus de la *Ka'bah*, ni als que feien negocis gràcies als pelegrins que anaven a adorar els déus. Tampoc agradaven gens als que tenien esclaus que treballaven per a ells, ni als que tractaven a les dones com si fossin esclaves o uns objectes sense cap dret, ben bé pitjor que els animals. Als caps de les tribus no els agradava gens que Muhàmmad ensenyés que hi ha un lligam més important que el de la tribu en la que has nascut.

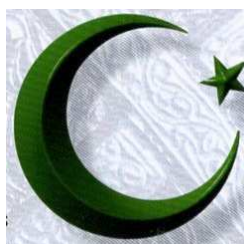
En canvi, l'escoltaven i el seguien aquells als que protegia i donava força, les dones i els esclaus, i també aquells que comprenien que deia veritat. Khadidja va ser la primera, i ben aviat el seu cosí Alí i un important senyor de la Meca amic de Muhàmmad, Abu Bakr; i també Bilal, l'esclau negre de Umay-ya, torturat pel seu amo gairebé fins a la mort per arrencar-li del cor totes aquelles idees. Com més creixia la *ummah*, més dura la persecució i més perillós era quedar-se a la Meca.

Encara més difícils es van posar les coses a partir de l'any 620, en què van morir Khadidja⁴ i el pare adoptiu de Muhàmmad, l'oncle Abu Tàlib, una i l'altre molt respectats i influents a la ciutat. Sense aquests ajuts, ja ningú podia aturar la violència dels atacs. Muhàmmad va decidir marxar amb els seus caps a una altra ciutat, Yatrib, que més tard prendria el nom de Medina al Nabi (la ciutat del Profeta o, més curt, Medina, "la ciutat"). Allà van ser ben rebuts, i ben aviat la vida es va organitzar seguint els consells de Muhàmmad. Per això l'any de l'emigració (en àrab emigració es diu *hègira*) cap a Medina, l'any 622, es considera el primer any, l'any en què s'inicia la vida de la comunitat dels musulms (o musulmans, paraula que vol dir: "els que fan la voluntat d'Ell"). A partir d'aleshores, la *ummah* amb les seves noves lleis, no va fer més que créixer i créixer, acceptada de bon grat per uns, o per la força. Com va passar a la Meca, on els caps de les tribus que se li havien oposat, es van haver de rendir al poder de Muhàmmad i els seus seguidors. I aquell temple quadrat, la *Ka'bah*, on fins aleshores els pelegrins havien adorat tants déus, el temple que guardava els déus de cada tribu, es va convertir en lloc de pelegrinatge per a recordar a l'únic Déu, Ell, el Déu de tots. Això passava l'any 630.

Dos anys més tard, l'any 10 de l'*hègira*, Muhàmmad dirigia el pelegrinatge que després rebé el nom de "pelegrinatge de l'adéu", ja que poques setmanes després moria el Profeta. La seva mort no va aturar pas l'expansió de la *ummah*, la comunitat de *muslims*, que aviat es va convertir en un veritable imperi. Una comunitat formada, avui, per més de mil milions de persones repartides pels cinc continents.

---

⁴ Després de la mort de Khadidja, Muhàmmad va contraure nous matrimonis, seguint el costum d'enfortir lligams tribals per mitjà d'enllaços matrimonials i d'oferir protecció a les dones en l'entorn familiar.

El símbol de l'islam: la lluna i l'estel que il·luminen i guien en la nit

Què significa la paraula àrab *ISLAM*? No fa referència ni al lloc d'origen ni al fundador d'aquesta religió. Apunta a aquella que vol ser la seva actitud central i més característica. *ISLAM* vol dir "submissió, lliurament" (i "muslim", musulmà, "aquell que se sotmet", "aquell que es lliura a..."): submissió a Ell, l'Únic, el Misericordiós, en el sentit de triar la seva via i no la via dels interessos personals; en el sentit d'inclinar el cor, de dirigir les passes, en la seva direcció. Musulmà és el que orienta la vida fent la voluntat de Déu, d'Al·là.

ELS NOMS DE DÉU

Al·là és la paraula "Déu", en àrab. No és un Déu que es diu Al·là, sinó simplement "Déu". A l'Alcorà apareixen noranta nou maneres diferents de referir-se a Déu:

Déu (*Al·là*), Ell (*Huwa*), El Clement (*Al-Rahmân*), El molt Misericordiós (*Al-Rahîm*), L'infinítament Sant, El Compassiu, La Salvació, El Fidel, Aquell en qui confiem, El Vigilant, El Testimoni, El Preservador, El que fortifica, El Creador, El qui perdona, El que dóna sense límits, El Generós, El que obra, El Victoriós, El qui atorga la victòria, El qui sent, El qui veu, El qui mira, L'il·limitat, El Just, Senyor del dia del Judici, El que equilibra, L'incommensurable, El Magnífic, El sublim, El digne de majestat, El Conservador, El que vigila, El Protector, El Present, El que atorga la vida, L'infinítament Savi, El Clarivident, l'Indulgent, L'immutable, El Primer, L'Últim, La llum, El qui guia, El Mestre més proper, El Bo, El Benefactor ...

(Il·lustració: els 99 Noms bellament cal·ligrafiats)

Així fins a noranta nou. Són les noranta nou maneres de referir-se a Déu i cada una d'elles subratlla un del seus atributs, una característica. Noranta nou noms amb els que l'Islam gira l'atenció cap els diversos aspectes d'allò que no és res que es pugui imaginar, que no es correspon a cap concepte ni a cap forma ...

Ni de bon tros, tots els musulmans són àrabs o parlen àrab; n'hi ha de cultures, llengües, països i tradicions ben diferents. Però Muhàmmad i els seus primers seguidors sí que ho eren. Per això totes les paraules importants del vocabulari musulmà són paraules àrabs i l'Alcorà va ser compilat en àrab.

L'ALCORÀ

L'Alcorà comença amb aquestes paraules:

*En nom de Déu, el Compassiu, el Misericordiós,
Lloat sigui Déu, Senyor de tot i de tots,
Senyor de l'Univers sencer, visible i invisible,
el Compassiu, el Misericordiós,
l'Amo del dia del judici.*

*Només a Tu adorem,
en Tu confiem,
només a Tu et demanem ajuda.
Guia'ns pel camí recte
el camí dels que Tu has ajudat
no el camí dels que van extraviats.*

Paraules de pregària, conegudes com *Al-Fàtiha*, "l'obertura", la porta d'entrada a l'Alcorà; s'han constituït en la pregària més important dels musulmans, la més repetida, la que presideix qualsevol celebració comunitària, la que es recita en els moments d'oració personal.

Els que escoltaven les paraules de Muhàmmad procuraven no oblidar-les i les escrivien per aquí i per allà, sobre qualsevol suport disponible: trossos de pell, pedres planes, sobre el que fos, ... Uns anys després de la seva mort (uns vint, més o menys), van veure que calia posar en ordre tot allò que recordaven i tenien recollit. Sota el mandat del califa Otman, totes aquelles paraules que Muhàmmad els havia transmès, van quedar reunides en 114 capítols (o *sures*) en un sol llibre, l'ALCORÀ, que vol dir *recitació*.

"Recita!", "recita en veu alta, digues en veu alta, aquelles veritats que t'arriben en el silenci", va comprendre Muhàmmad quan es trobava retirat a la cova.

Recita la paraula que ve de Déu! (llegim a la sura 96,1). Per això, les paraules recollides són l'Alcorà, la Recitació.

Recita la paraula que ve de Déu!

Ell ha ensenyat a l'ésser humà allò que no coneixia! (Alcorà 96: 1,5)

Reflexioneu. Us sembla que són iguals els que saben i els que no saben? (39:9)

Són iguals les tenebres i la llum? (13:16)

Ell ha fet baixar l'aigua del cel. D'ella beveu i se'n nodreixen els camps. Per mitjà d'ella fa créixer els sembrats, l'olivera, la palmera, el raïm, i tots els fruits que us alimenten. Per tot arreu hi ha signes per qui vulgui meditar. (16:10,11)

Aquesta és la Via del Senyor. N'hem donat signes detallats per aquells que es deixen ensenyar. (6:126)

És una guia de misericòrdia per un poble que se sosté en la certesa (45:20)

Déu us envia un avís. Un missatger que recita versicles aclaridors per portar de les tenebres a la llum als qui confien i s'esforcen (65: 10-11)

ELS HADITHS

Els que havien conviscut amb ell, explicaven anècdotes del que havia fet i dit el llarg de la seva vida. Aquests records són els *hadiths* (les "tradicions"). L'exemple de Muhàmmad, la seva manera d'actuar i de pensar, a més de l'Alcorà, són també una guia per a la vida dels que volen seguir el *camí recte*. Per exemple, hi ha un *hadith* que diu que Anas ibn Malik va recollir aquestes paraules dites pel Profeta: *aquell que no desitja pel seu germà el que desitja per a sí mateix, no és musulmà*. No són paraules que diguin "fes això o fes allò"; són més aviat, pistes per investigar, situacions per reflexionar en la direcció vers la que apunten. Com les

frases següents:

- *"Com sé quin és el bon camí?" -va preguntar algú al Profeta-. Ell va respondre: "pregunta al teu cor. La pau i els bons desigs, és el senyal del bon camí, els rebomboris que emboliquen són senyal de camí equivocat".*
- *No és un bon camí el d'aquells pensaments o accions que no voldríem que ningú veiés o conegués*
- *Un dia sense canviar és un dia perdut*
- *Treballa pel bé en aquesta vida com si haguessis de viure sempre, ... però, alhora, estigues ben despert, com si només disposessis d'un dia més abans de morir.*

- *Un savi que posa la seva saviesa al servei dels altres, val més que cent adoradors de Déu*
- *L'estudi sincer té el mateix valor que el dejuni i l'ensenyament és una veritable pregària*
- *Què és el més perillós?: un cor buit i una llengua ben entrenada!*
- *Pareu atenció! en el cos humà hi ha un òrgan que quan està sa, fa que tota la persona estigui sana, i quan està podrit fa que tota la persona estigui podrida. Sabeu quin és aquest òrgan? El cor!*

LA XARIA, EL CAMÍ

Tot allò que ensenyava l'Alcorà, i també l'exemple de la vida del Profeta i els seus consells (els *Hadiths*), es va convertir en orientació per a la vida de la gent de la *Ummah*, els que confiaven, els musulmans. I li van donar un nom, Xaria, que vol dir el "camí nou". Però *Xaria* és una paraula per indicar un tipus molt especial de camí, el camí més important per a la gent que viu als deserts: és el camí que porta cap a l'aigua, cap a la font.

Sultan Valad, un savi del segle XIII deia:

Hi ha gent que, com els peixos, viu feliç sempre dins de l'aigua. Però per aquells que viuen sobre terra ferma o volant pels aires, la xaria és un camí senzill que els permet acostar-se a l'aigua sovint i els ajuda a fer-ho.⁵

Algunes de les orientacions de la *Xaria* el que feien era recordar els ensenyaments dels profetes, insistir en ells. Així, hi ha prescripcions de la Llei de Moisès que continuen ben vigents en la vida de la *Ummah*, com la circumcisió o moltes de les prescripcions alimentàries (abstenir-se de menjar porc, per exemple); també la manera de sacrificar els animals, degollant-los d'un sol tall ben ràpid, per tal de provocar-los el menor patiment possible, mentre que el qui fa el sacrifici manté el cor en silenci, agraint aquella vida que ens dóna vida, i pronuncia el nom de Déu.

Per damunt dels costums i lleis de cada tribu, aquells que volien lliurar-se a Déu compartirien un codi que els ajudés a viure en harmonia, treballant per la

⁵ Sultan Valad. *Mestre i deixeble*. Paris, Sindbad, 1982. p. 32

justícia i oposant-se al mal. De tot el conjunt d'orientacions que formen aquest "camí", n'hi ha cinc de principals, o centrals; cinc que volen ser eines per a acréixer la saviesa de les persones. Són com les cinc columnes sobre les que es recolza la vida de la *Ummah* i sense les quals tota la resta d'orientacions no tindria cap sentit. Se les coneix com **els cinc pilars de l'islam**.

ELS CINC PILARS de l'islam són:

* l'afirmació de que Déu és U, i que va inspirar Muhàmmad. En àrab es diu: *Ashhadu anna la ilaha il-la Al-lah wa anna Muhammad rasul Al-lah*. Aquestes paraules són la professió de la fe musulmana.

La professió de fe cal·ligrafiada en àrab

- * pregar diverses vegades el llarg del dia (cinc cops)
- * donar als que ho necessiten, ajudar als altres
- * el dejuni en el mes de Ramadà
- * si és possible, si no hi ha impediments, pelegrinar a la Meca, al menys un cop a la vida.

Quan es mira amb més detall les pistes i recomanacions relacionades amb cada un d'aquests cinc punts és fàcil de veure que no es tracta de "complir amb cinc obligacions" i ja està. Són ben bé com unes estratagemes per orientar les passes en una direcció. Quina? Vegem-ho.

* **Pregar. Interrompre de tant en tant l'activitat, posant el cor en silenci i atenció.**

Com a quant de sovint? Vint vegades? Quinze? Tantes potser seria massa difícil de recordar. Deixem-ho en cinc, ben repartides el llarg del dia: quan el dia s'aixeca, al migdia, a la primera part de la tarda, quan es pon el sol i abans d'anar a dormir... I, encara més fàcil, si hi ha algú que avisa! El primer encarregat d'avisar a tots -el primer *muetzî*- va ser Bilal, el que havia estat esclau. Bilal tenia una veu molt sonora i potent. Va pujar dalt de la torre més alta i va dir:

*Déu és gran, veniu a pregar,
veniu, recordeu com és de gran.*

Més pistes per que sigui una aturada posant-hi tots els sentits: **rentar-se**. Tant si t'estàs aixecant com si et trobes al mig e les ocupacions, passar-se

una mica d'aigua, netejar-se i refrescar-se, ajuda a disposar-se millor. I si el que la persona vol és girar l'ull interior cap a allò subtil, que costa percebre, perquè no tombar tot el cos cap a una direcció que ho recordi? Quina? "**Cap a la Meca**" -va dir Muhàmmad-. Cap allà vers on van els pelegrins, que també els cors de tots els que El busquen mirin units en aquella direcció, siguin on siguin. El gest de girar el cos pot ajudar a orientar el cor.

Muhàmmad ens recorda que les pistes són pistes. Dir unes paraules o pregàries concretes pot ajudar, però el Profeta insisteix:

no cal dir moltes paraules ni dir-les en veu alta. Ell coneix en el secret, busca'l en l'ocult (Alcorà 20: 7)

De la mateixa manera, girar-se cap un cantó o cap un altre és una pista que pot servir, però:

Bondat no és girar la cara cap a Orient o cap a Occident, sinó fer cas de Déu i de la seva paraula, donar allò que estimes als veïns, als parents, als orfes, als pobres, al viatger, als qui demanen, als qui ho necessiten. Bondat és complir els compromisos que heu establert. (Alcorà 2: 177)

Cal algun lloc especial? Qualsevol lloc és un bon lloc mentre sigui possible concentrar-se en la intenció del moment, sense distraccions. No costa gaire, si es vol, convertir qualsevol espai en un espai "especial". Un simple tros de roba neta, o una catifa, ens pot servir per "marcar el territori". Com? L'estens a terra, et treus les sabates i t'hi poses al damunt... Aquell ja és un espai pur i apte...

Déu ha disposat per a vosaltres la Terra, tota ella, com una catifa (Alcorà 71:20)

LA MESQUITA

Vaig crear la terra com una mesquita, com un espai sagrat ben pur, ens diu un hadith.

Qualsevol lloc és un bon lloc, la terra sencera és un espai sagrat, però la mesquita és el recinte específic que facilita el poder-se reunir per pregar. En concret, hi ha un dia en el que es procura que la pregària sigui en comú. És el divendres, per la primera pregària de la tarda.

La mesquita és un espai sense entrebancs, amb prou cabuda per a reunir-se. Un espai net. Fora quedaran les sabates empolssinades i, a prop de l'entrada hi haurà unes aixetes per a poder-se netejar. Nets i descalços, per dins i per fora: són gests que ajuden a adoptar una determinada actitud. Fora deixem tot allò que no sigui la intenció nua del que ens reuneix en l'espai sagrat. Hi ha un element que el trobarem a totes les mesquites: un senyal a la paret, el *mihrab*, un senyal ben decorat, que ens indica quin és la *qibbla*, o direcció de La Meca. El *mihrab* acostuma a ser com una fondalada, una part més enfonsada en el mur, com si la paret volgués ser travessada, anant sempre més lluny. I no ens oblidem del *minaret*, la torre alta per a que tothom pugui sentir la crida del *muetzì*, recordant els moments de pregària.

L'imam:

La pregària en comú la guia l'*imam*. Ell dirigeix l'oració col·lectiva, orienta i fa de "pal de paller". La paraula *imam* vol dir "el que es col·loca davant". Per aquesta funció la comunitat tria una persona que conegui bé el text sagrat, l'Alcorà, i que sigui digne de respecte. Una persona en la que es pugui confiar.

* El dejuni de Ramadà

Muhàmmad sabia que el fet de poder-se estar cada any tot un mes retirat a la cova de Hira, l'havia ajudat molt. Marcar un període en el qual intensificar l'esforç interior podia ajudar tothom. Com fer-ho?

Durant aquell mes de retir del Profeta, el novè més de l'any⁶, tota la *Ummah* participaria de l'esforç dejunant de sol a sol, des de la sortida de sol fins a la posta. No menjar ni beure res durant totes aquelles hores és el tret exterior més visible d'un mes que, tot ell, es dedica més que cap altre a la reflexió i l'aprofundiment.

Quina festa, quan el sol s'amaga! Seguint el costum de Muhàmmad, primer es trenca el dejuni amb aigua i dàtils, després ve el sopar amb la família, amb els amics. Un plat molt tradicional dels sopars de Ramadà és la *harira*, una sopa amb cigrons i herbes aromàtiques. Aquells dies, les portes de totes les cases són obertes per a compartir el menjar amb els altres, per recuperar forces de cara al dia següent! Perquè dejunar no es viu com un càstig o una càrrega; és més aviat un repte, un entrenament de la capacitat de no estar només pendent de sí mateix. Per això es viu com una festa.

Tot l'any és bon moment per obrir les mans i donar als qui ho necessitin. Però el més de Ramadà encara ho és més.

* Donar, tenir presents les necessitats dels altres, és un altre dels cinc pilars de la comunitat musulmana.

Com donar? Amb sinceritat, sense fer *shows*... Procurant que es noti poc, gairebé que no t'hagin de donar ni les gràcies.

Dir a algú una paraula amb afecte val molt més que fer un donatiu amb menyspreu. No feu donacions per a ser vistos ni per a que ningú us hagi d'agrair res.

Doneu del millor que teniu i del millor que traieu de la terra. Doneu tal com voldríeu ser tractats vosaltres.

No feu malbé les vostres ofrenes buscant elogis. Qui així ho fa és com una roca coberta de terra. Cau la pluja i la deixa ben nua. En canvi, aquells qui donen el que és seu per amor als altres són com un jardí plantat sobre un turó; l'aigua de la pluja o la de la rosada multiplica els seus fruits.

(ens diu l'Alcorà a la sura 2: 263-267)

El dia següent del final del mes del Ramadà, aquell dia sí que és dia de compartir regals, dia de gran festa. És l'*AĪD AL-FITR*, que vol dir "interrupció del dejuni". El primer que es fa, a la posta de sol, és reunir-se en un espai ampli, per donar gràcies. Seguiran ben bé tres dies de festa, dies de visitar els familiars, de menjar a casa d'uns i d'altres, d'estrenar roba nova, de fer regals als més joves i de desitjar pau i felicitat a tothom. També és costum enviar targes de felicitació als familiars i als amics.

---

⁶ mireu l'apartat del Calendari Festiu a la p. 20

* I, finalment, el pelegrinatge a la Meca.

Per què té tanta importància aquest viatge? Tanta com per a considerar-lo un dels cinc punts principals? Com és que tots els pelegrins, homes i dones, van vestits igual, tots de blanc? Quin sentit té trobar-se i donar tombs al voltant d'aquell cub cobert de negre que és la *Ka'bah*?

LA KA'BAH

La *Ka'bah* és una senzilla edificació cúbica, de 15 metres d'alçada, amb una roca basàltica (negra) encaixada a l'angle oriental. Recordem el que ja hem vist: segons la tradició, allà va edificar Adam un primer santuari que va ser derruït pel diluvi i que Abraham i el seu fill Ismael van refer. La construcció era considerada un espai sagrat que guardava els déus protectors de les diverses tribus (fins a 360 déus). A partir de la prèdica de Muhàmmad, el que va quedar transformat va ser el seu significat i el sentit dels pelegrinatges. La roba negra que cobreix el cub porta brodats en or versets de l'Alcorà. La *Ka'bah*, buida de déus i de cap mena d'objecte, es converteix en el lloc simbòlic de la presència del Déu Únic; i la visita al santuari, en l'expressió del reconeixement de l'Únic i de la solidaritat de tots els seus fills i filles.

Al menys un cop a la vida, si res no ho impedeix, les persones musulmanes prenen part en aquest gran pelegrinatge col·lectiu que es realitza cada any, l'últim mes, el dotzè. En el dia 9 té lloc la gran reunió a l'entorn de la *Ka'bah*, a partir de la qual els pelegrins duen a terme una sèrie d'actes rituals en record dels temps antics, en record del patriarca de totes les tribus, Abraham, i dels seus fills Isaac i Ismael, amb la intenció d'unir-se a la seva actitud de lliurement a Déu. Caminar diverses vegades entorn al santuari, visitar alguns llocs propers, com l'esplanada d'Arafat, uns quilòmetres més enllà de la Meca, o els

turons de Safa i Marwa; sacrificar el be a Mina, tornar a la Meca..., són un conjunt de gests per ajudar a renovar en cadascú l'actitud d'Abraham, disposat fins i tot a immolar el seu fill (trobareu aquest relat bíblic, al llibre del Gènesi, capítol 22). La festa del sacrifici (l'*AÏD AL-ADHA*) és el dia 10. Aquell dia, no només a Mina, sinó tota la *ummah* arreu del món, recorda el sacrifici d'Abraham sacrificant anyells i compartint el menjar.

Per què tots els pelegrins, homes i dones, van vestits de blanc? Tan bon punt arriben a la Meca, canvien els seus vestits per una simple roba blanca, sense costures; ben be com un llençol -dos trossos de roba- cobrint el cos, sense cap joia ni guarniment.

Per què? Per deixar fora totes les diferències: no importa el que tens ni d'on vens, si ets més ric o més pobre, si pertanys a una tribu o a una altra... coberts de roba blanca, cap signe extern distingeix als germans i germanes allà reunits. Ningú és més o menys important per 'Aquell que Veu'. El pelegrinatge vol posar de relleu tot allò que uneix a la gran família humana.

EL TESTIMONI D'UN PELEGRÍ

El hajj (el pelegrinatge), és més que un simple pelegrinatge a les ciutats de Meca i Medina. En veritat, el hajj constitueix un autèntic viatge al límit. Al límit de tot: del nostre jo, tan petit i tan tossut alhora; al límit de les nostres forces físiques i de les nostres necessitats; al límit de la nostra raó impertinent i de la nostra paciència; al límit de les nostres pors i del nostre desig espiritual. El hajj és un repte que ens posa a prova (...) no consisteix tan sols en un desplaçament en l'espai, d'un lloc a un altre. El hajj constitueix un moviment que arrenca i finalitza al santuari sagrat del nostre cor, aquesta Ka'bah

del cor humà del que parlava el sufí persa Maulanà Rumí (...). Però no vull oblidar que el hajj és al mateix temps una experiència de solidaritat humana indescriptible.(...) Són també els cuscussos compartits en la senzilla cambra de l'hotel amb persones vingudes poc importa d'on, i les sàvies paraules d'ànim d'algun hajjí (pelegrí) veterà, i les llargues converses -i no diguem els silencis!- a qualsevol hora del dia o de la nit, (...) i els regals que hom compra i que després lliurarà amb tota la il·lusió del món. I per descomptat, la lluna, la lluna de Meca que semblava, com us diria jo, una llàgrima platejada clavada en la foscor. I també, és clar, l'abraçada inundada d'amor dels meus a l'aeroport de Barcelona.

(extractes de: "El pelegrinatge a la Meca", de Jalil Bàrcena, dins: *Dialogal*, nº 2, Estiu 2002, p.7.)

YIHAD, L'ESFORÇ

Viure en el camí de la recerca de la veritat, en obertura a l'Únic i al servei de la Ummah, no és fàcil. Demana esforç, dedicació. Això és el que vol dir, la paraula YIHAD, que de vegades es tradueix incorrectament per "guerra". "Yihad" significa esforç, un esforç intens.

L'esforç més gran, la "gran yihad", és el que cadascú ha de fer amb sí mateix: el control de les actituds egocentrades, l'estudi, la superació dels obstacles interiors... Aquesta és la "yihad" de cada dia. En cas que hi hagi obstacles exteriors, com atacs al territori o a la vida de la comunitat, o situacions d'injustícia, caldrà fer l'esforç d'oposar-s'hi, de defensar el dèbil, defensar el bé, l'ordre just... Fer front als obstacles exteriors és la "petita yihad".

Oh, els que creieu! Sigueu fidels a Déu i busqueu el mitjà d'apropar-vos a ell! Esforceu-vos per la seva causa! Lluiteu! (Alcorà 5:35)

Recorda al teu Senyor matí i tarda, sense ostentació. Esforça't, no siguis dels negligents. (Alcorà 7:205)

Entre els qui hem creat hi ha una comunitat que pren la veritat per guia i que, gràcies a ella, practica la justícia. (Alcorà 7:181)

De "yihad" se'n deriva la paraula "muhayid" (en plural, "muhayidin"), que vol dir "el que s'esforça en el camí", una paraula que avui fem servir gairebé com a sinònim de "guerrer", o de "terrorista". Prou que sabem que alguns moviments polítics (com *Al Qaeda*, per exemple), apel·len al concepte de "yihad" per justificar la lluita violenta, sense miraments vers les víctimes innocents. Mentre que quantitat de pensadors musulmans no fan més que insistir en que, en cap cas, el terrorisme pot fonamentant-se en l'Alcorà.

Qualsevol tradició cultural i religiosa, qualsevol moviment polític i social, té motius per reflexionar avui sobre quins són els mitjans vàlids per estendre allò que valora com a bo i just i els que no ho són; sobre què vol dir quan parlem de "violència justificada" i "violència injustificada"; sobre les violències visibles i les menys aparents... Hi ha alguna violència que tingui sentit? Pensem-ho.

Recordem però que el significat de "yihad" no és "guerra" sinó "esforç"!

DESPRÉS DE MUHÀMMAD

L'any 632 moria el profeta Muhàmmad. Deixava una comunitat que compartia una fe i unes formes de vida procurant viure en harmonia sota els dissenys de l'Únic, el Clement, el Creador, de la mateixa manera que els infinits estels dels cels vivien en harmonia. Cada persona, lliure i responsable. Tots iguals, sense necessitat d'intermediaris per parlar l'oïda als Seus dissenys. *Ni els cels ni la terra poden contenir-Me. Em conté el cor del servent fidel* -llegim a l'Alcorà-. D'acord, cada persona pot, però... en vida del profeta ell guiava, aconsellava, unia, aclaria... Qui faria aquell paper després d'ell? Qui ocuparia el seu lloc?

Es van reunir en assemblea. L'elecció va recaure sobre Abû Bakr, l'antic company del profeta que sempre havia estat al seu costat. Abû Bakr va ser el primer califa, el seguidor (o continuador: *Khalifah*, de *khlf*, seguir). Però no tothom hi estava d'acord. Hi havia qui pensava que el guia havia de ser Alí, cosí, gendre i company de Muhàmmad.

Per aquell qui jo sigui el seu dirigent, Alí és el seu dirigent. Oh, Déu, sigues amic del qui el prengui com amic, i enemic de qui el prengui per enemic -diu un hadith del profeta-

Abû Bakr era encara una figura prou respectada per tots i va ser acceptat. Durant els dos anys del seu mandat, va estendre la comunitat musulmana per tota la península aràbiga. El va succeir Omar (634-644, que va expandir la comunitat per Síria, Egipte i Mesopotàmia) i després Otman (644-656), de la família Omeia... El partit dels partidaris d'Alí ja estaven cansats d'esperar. Otman va ser assassinat, el succeí Alí, que també morí assassinat. La violència va continuar. No era només una picabaralla per preferències personals; hi havia diferències en la forma d'entendre el missatge del profeta i del que havia de ser la vida de la comunitat. Què difícil seria mantenir la unitat a mesura que aquesta creixia i creixia!

Finalment es va consolidar l'escissió: d'una banda els *xiïtes* (de *xia*, "partit"), els partidaris d'Alí; d'una altra, els *sunnites* (de *sunna*, la "tradició"). La *umma* quedava dividida en dues grans famílies, que han anat evolucionant fins avui de forma paral·lela, cadascuna amb les seves peculiaritats, les seves riqueses i els seus moments foscos. Dins de cada una d'aquestes grans branques s'han desenvolupat diversos corrents de pensament i de formes d'interpretar el missatge, en les condicions concretes de cada temps i cada lloc.

Durant uns segles, la seva expansió va ser constant; l'impuls a les ciències, les tècniques i les arts, impressionant. Recolliren el llegat de l'antiga Grècia, van estar ben atents a la saviesa de l'Índia (d'on procedeix la numeració decimal amb les xifres que a occident anomenem aràbigues i hindús als països àrabs); de la Xina van saber aprofitar, millorar i aplicar descobertes com el paper, la brúixola o la pólvora. L'astronomia, la medicina, l'arquitectura, els coneixements geogràfics..., van viure un gran desenvolupament. Sense oblidar les creacions literàries i artístiques de tota mena..., tot plegat, un llarg període d'esplendor que deixà fruits memorables.

Després, la presència musulmana en els cinc continents, en móns culturals ben diversos, ha evolucionat de maneres diferents. Queden lluny els temps del Profeta i les seves condicions concretes de vida. Com viure avui fidels a l'esperit del seu guiatge? *L'objectiu principal de l'Alcorà - ens diu Muhàmad Iqbal- és desvetllar dins l'home una consciència més alta de les seves múltiples relacions amb Déu i l'Univers. Com adaptar aquell missatge a la realitat de les societats del segle XXI per a que continuï essent font d'unió, d'harmonia, de justícia, d'amor i de saviesa?*

L'Alcorà diu de la UMMAH:

Pel lligam amb Déu, quedeu ben units, sense divisions. Quan éreu enemics, gràcies a Ell, al seu favor, Ell us va fer a tots germans.

Que així formeu una comunitat que cridi al bé, que mostri el que està bé.

(Alcorà 3: 103-104)

Quina forma han d'adoptar, avui, les orientacions d'aquells temps per la vida de la *Ummah*? Països amb història, costums i formes d'organitzar-se tan diferents, ...com ser fidels a l'esperit i al missatge del Profeta, ara? -es pregunten els creients-.

Primer cal comprendre què aportaven aquelles paraules a la manera de viure de les persones que les sentien de viva veu. Pensar com viure aquella aportació en els nostres dies, serà un segon pas. Roger Alili ens recorda que per interpretar l'esperit que regia la vida de la *Ummah*, cal situar-ho en la seva perspectiva històrica, quan la relació entre les persones no es pensava com una relació d'éssers humans amb igualtat de drets i de deures.

En temps del profeta Muhàmmad, l'esclavatge era molt estès, les relacions entre homes i dones no eren relacions d'igualtat. Les dones eren considerades objectes d'intercanvi, bé per estrènyer lligams per mitjà de casaments, bé per castigar una tribu atacant les seves dones, ... etc. Les dones no eren considerades uns éssers humans amb uns drets. Com en altres civilitzacions, moltes nenes eren enterrades vives al néixer. Alili mostra com l'esperit que guiava Muhàmmad és el de protecció del dèbil: va prohibir els infanticidis, i va tractar les dones com a éssers humans, homes i dones ambdós amb personalitat espiritual, amb dret al desenvolupament interior. Les dones, com els pobres, els orfes, els esclaus, van quedar incloses dins d'aquella part de la humanitat que necessitava protecció. Alili suggereix que, traslladar l'esperit que impregna l'Alcorà al nostre món d'avui, conduiria, entre altres coses, a pensar les relacions entre homes i dones en termes d'igualtat de sexes, de respecte i col·laboració, i a aplicar l'esperit de protecció als necessitats als 'nous dèbils' del segle XXI: la gent gran, els minusvàlids, els desplaçats, les víctimes de la violència... amb independència del sexe.⁷

⁷ R. Alili. *L'Islam à l'usage de ma fille*. Seuil, 2000

Mil quatre-cents anys després, l'Alcorà i la vida de Muhàmmad, tot allò que van recollir els seus contemporanis, continua sent font d'inspiració per milions de persones arreu del món; una fidelitat al missatge i a l'esperit del profeta que, avui com sempre, demana esforç i discerniment.

El mestre Rumí, savi i sant del segle XIII, ensenyava que la tradició rebuda era comparable a l'aigua del riu Tarut:

un aigua molt pura i neta en el seu origen però, a mesura que avança, i travessa tancats i pobles, a mesura que els habitants s'hi renten les mans i els peus, els vestits i els tapissos, a mesura que les deixalles es barregen amb ella, cal gran discerniment per a distingir l'aigua pura de la brossa i les impureses, essent la mateixa aigua que rega la terra, calma als assedegats i fa reverdir la plana. (Fihi-ma-Fihi, 37)

I, a principis del segle XX el poeta i pensador paquistaní Muhàmmad Iqbal, escrivia:

L'objectiu principal de l'Alcorà és desvetllar dins l'ésser humà una consciència més alta de les seves múltiples relacions amb Déu i l'Univers.

Solidaritat per damunt de tot. Igualtat entre les persones, ajut mutu... tots units com una sola tribu, com una sola família amb el cor obert al misteri del món, seguint la via del Clement, del Misericordiós, del Senyor de la Vida... una recerca que no s'atura.

EL CALENDARI FESTIU

Per què no hem dit a quin dia del calendari anyal correspon l'Aïd al-Adha o l'Aïd al-Fitr? Perquè no és possible. Com és això? Si l'any musulmà tingués el mateix número de dies que el calendari romà, el calendari que es va adoptar en el món cristià (basat en el moviment solar), sí que ho podríem fer, només hauríem de traduir els noms dels mesos. Però no és així. El calendari musulmà té en compte les fases de la lluna; mesura, doncs, l'any lunar, un any de dotze mesos alterns de 30 i 29 dies, que en total sumen 354 o 355 dies⁸. En relació amb el calendari solar i el canvi de les estacions, les festes islàmiques s'avancen doncs onze dies cada any. Si un any el dia 10 de l'últim més de l'any musulmà (el dia de la celebració de l'Aïd al-Adha) cau en el dia dotze del més de Febrer, l'any següent coincidirà amb el dia 1 de Febrer, l'altre amb el 20 de Gener, ... El mateix s'aplica a qualsevol altra festa o, també, al mes número nou de l'any, el mes de Ramadà. Dit això, si repassem les principals festes, tenim:

- El primer dia de l'any, el dia 1 de Muhàrram, dia de l'emigració de Muhàmmad i els seus -l'hègira- de la Meca cap a Medina.
- Mawlid al-Nabi, la celebració del naixement del Profeta, en el tercer mes de l'any.

---

⁸ Per les cultures fonamentalment agrícoles el més important, a l'hora de mesurar el temps, era tenir en compte les diferències solars, amb el ritme de les estacions, que és el que determina les tasques agrícoles. Per les cultures nòmades ramaderes les fases de la lluna són les que pauten el temps.

- El dejuni durant el mes de Ramadà, el novè mes.
- La celebració del final del dejuni, l'Aïd al-Fitr, en el dia primer del mes deu (el mes Xawwal)
- i en el dia 10 del mes dotze, la festa del sacrifici, l'Aïd al-Adha, cloenda de les celebracions del pelegrinatge.

Pregària del Profeta Muhammad, recollida per Al-Ghazali

Ibn al-'Abbas digué :

“Al-Abbas m’envià on es trobava l’Enviat. Hi vaig arribar al vespre. De nit, l’Enviat es va llevar per pregar, i després de les dues inclinacions de la pregària de l’albada, pronuncià aquesta pregària:

Déu meu, em dirigeixo a la teva misericòrdia. Per ella, guia el meu cor, uneix en mi tot allò que es troba dispers, ordena tot el que està desordenat. Per la teva misericòrdia, destrueix les meves rebel·lions, rectifica la meva fe, preserva el que es troba amagat, fes llum en allò que calgui que surti a la llum. Per la teva misericòrdia, purifica la meva feina, il·lumina el meu rostre, inspira la meua actuació, avisa’m del mal.

Oh, Déu meu, dóna’m una fe vertadera que mai no defalleixi. Déu meu, que avancem pel bon camí, que no ens extraviem ni siguem la causa de la pèrdua de ningú.

Oh, Déu meu, posa llum al meu cor, llum a la meua boca, llum a la meua oïda, llum a la meua vista, llum als meus cabells, llum a la meua pell, llum a la meua carn, llum a la meua sang, llum als meus ossos, llum a les meves mans, llum davant meu, llum darrera meu, llum per sota meu, llum per damunt de mi, llum a la meua dreta, llum a la meua esquerra. Oh, Déu meu, acreix la meua llum, dóna’m llum, converteix-me en llum. Oh, llum de llum, per la Teua misericòrdia, oh Misericordiós!